

opusdei.org

Nova godina, nova borba

Sveti Josemaría uvijek je govorio da ono što se broji za svetost jest sposobnost da se neprestano ispravljamo. Sljedeći tekst iz biografije svetog Josemarije govori nam kako si je postavio ovaj moto za 1972.godinu.

27.12.2012.

Sveti Josemaría uvijek je govorio da ono što se broji za svetost jest sposobnost da se neprestano ispravljamo. „**Iz osobnog iskustva**

znate – i često ste me čuli kako tako govorim, kako bih odagnao svako obeshrabrenje – da se nutarnji život sastoji od počinjanja i ponovnog počinjanja, dan za danom; i u svojim srcima možete vidjeti, baš kao što ja mogu u svome, da se neprestano trebamo boriti.“ Ulomak iz biografije svetog Josemarije kojeg donosimo govori kako si je postavio ovaj moto 1972.godine.

Otac nam je počeo polako govoriti, baš kao da se radi o monologu. U nekoliko je riječi pokušao sažeti svoje osjećaje o godini koja završava. Tog istog dana zapisao si je bilješku o ovome i sada ju je izvadio i pročitao im: **„Ovo je naša sudbina na zemlji: boriti se, za ljubav, sve do posljednjeg trenutka. *Deo gratias* – hvala Bogu!“**

Bacio je brzi pogled na prethodnu godinu, 1971. Ne dopustivši da ga

povuče obeshrabrenje, odlučio je iznova započeti novi život – svjež, čist život posvećen velikodušnom žrtvovanju Gospodinu. Nije da su bile potrebne ikakve korjenite promjene, a nije to bilo ni zato što se nalazio na početku nove godine. Činjenica je, kako im je i rekao, da se život sastoji u neprestanom započinjanju; uvijek trebamo popravljati pukotine u svojem nutarnjem životu, činiti djela kajanja, neprestano se bacati u Božje ruke, poput razmetnoga sina. **„Ljudski je život na neki način neprestano vraćanje u kuću Očevu. Kajanjem se vraćamo.“** (usp. *Susret s Kristom*)

31.prosinca, 1971.godine učinio je opću ispovijed i pripremio se za početak novoga života služenja Crkvi. Uz to, promijenio je poznatu krilaticu „Nova godina, novi život“ u svoj moto za 1972.: **„Nova godina, nova borba“**. Jedna godina nije puno vremena za promijeniti svijet. Ali

Otac nije bio pesimist. Da, tih će dvanaest mjeseci proletjeti, ali volja za poboljšanjem u nutarnjem životu, uz pomoć milosti, učinit će ih nadnaravno plodnima.

„Vrijeme je blago koje prolazi, izmiče se, protječe kroz naše ruke kao voda iz visoke hridi. Jučer je prošlo, a danas upravo prolazi. Uskoro će i sutra biti jučer. Ljudski je život samo kratkog vijeka, pa ipak: Koliko se toga u ovom kratkom razdoblju može učiniti iz ljubavi prema Bogu!“ (*Prijatelji Božji*, 52).

On se prema tome posvetio da u svakoj duši s kojom dođe u kontakt ojača, a osobito, naravno u svojim sinovima i kćerima, potrebu rasta u ljubavi prema Crkvi i naknade za brojne uvrede koje se čine. Jer, kako je Otac objasnio, **„svetost znači imati mane i boriti se protiv njih, ali s manama ćemo umrijeti.“**

Prvoga dana 1972.godine, rano
ujutro, Otac je na druženju sa svojim
sinovima u Rimskom kolegiju,
pročitao bilješku koju je večer prije
pročitao na Generalnom Vijeću: „**Ovo
je naša sudbina na zemlji: boriti se,
za ljubav, sve do posljednjeg
trenutka. *Deo gratias* – hvala
Bogu!**“ I upozorio ih je na potrebu
neprestanog započinjanja u
nutarnjim bitkama podsjećajući ih
na riječi svetoga pisma, „**Nije li
čovjekov život na zemlji
ratovanje?**“ **Sakrament ispovijedi
čini kršćane Kristovim vojnicima.**
„**Nemojte se sramiti biti Kristovi
vojnici, ljudi koji se trebaju boriti!**

**Vi ćete se, sinovi moji, uvijek boriti
i ja ću se također uvijek nastojati
boriti, sve do posljednjeg trenutka
svoga života. Ako se ne borimo,
znači da ne radimo ispravno. Na
zemlji nikada ne možemo uživati
ugodan mir onih koji se predaju
zadovoljstvu jer znaju da im je**

budućnost sigurna. Budućnost svih nas je nesigurna, u smislu da možemo postati izdajice našega Gospodina, našeg poziva i vjere.“

Trebamo se boriti kako bi se očuvali da ne postanemo robovi grijeha i kako bi postigli mir. **„Mir je posljedica rata, borbe, asketske borbe koju mora svaki kršćanin u svojoj duši izvojevati protiv svega što u njegovu životu nije od Boga: protiv oholosti, putenosti, egoizma, površnosti i uskogrudnosti.“** (*Susret s Kristom*, 73).

Dok je držao razmatranje ili sudjelovao na druženju sa svojom djecom, dok je davao duhovni savjet ili jednostavno vodio razgovor, Otac je ponavljao ove ideje. Propovijedao je i zahtijevao borbu u nutarnjem životu.

Početkom 1972.godine, osvrćući se na činjenicu da će 9.siječnja napuniti

sedamdeset godina, Otac je šaljivo inzistirao na tome da će napuniti sedam godina (jer se nula ne računa). Bila je to neka vrsta podsjetnika na neprestanu duhovnu mladost kršćanina i na put duhovnog djetinjstva kojim je godinama ranije krenuo. I tada bi, iz čiste savjesti koja proizlazi iz Božje blizine, rekao, **„Josemaría: toliko godina, toliko njakanja.”**

Za rođendan su mu članovi Generalnog Vijeća poklonili maleni reljef od bijelog mramora koji prikazuje Dobrog Pastira s izgubljenim ili ozlijeđenim ovcama na ramenima, psa ovčara, torbu koja mu visi s jednog ramena i pastirski štap. A u podnožju je stajao natpis na latinskom kojeg je dodao don Alvaro, a koji kaže „9.siječanj, 1972.: našem Ocu, na sedamdesetu godišnjicu njegova rođenja. S ljubavi.“

Ulomci iz knjige *The Founder of Opus Dei. The Life of Josemaría Escrivá. Volume III: The Divine Ways on Earth*, Andrés Vazquez de Prada. New York: Scepter Publishers, 2005. poglavlje 8, str. 451-454.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/nova-godina-nova-borba/](https://opusdei.org/hr-hr/article/nova-godina-nova-borba/)
(2.04.2025.)